

Dr Robert A. Peterson, Objawienie i Pismo Święte, Sesja 14, Objawienie specjalne w Nowym Testamencie, Pismo Święte, Kluczowe fragmenty, Marek 12:35-37 i Jan 10:35

© 2025 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego wykład na temat Objawienia i Pisma Świętego. To jest sesja 14, Objawienie Specjalne w Nowym Testamencie, Pismo Święte. Kluczowe fragmenty, Marek 12:35-37 i Jan 10:35.

Módlmy się. Łaskawy Ojcze, dziękujemy Ci, że jesteś mówiącym Bogiem, że specjalnie wypowiedziałeś swoje słowo dla nas. Jakże bylibyśmy w ciemności bez spisanego słowa Bożego! Błogosław nam, gdy studiujemy to, co mówi ono o sobie i co inni o nim myślą. Prowadź nas w swojej prawdzie. Zachęcaj nas, modlimy się. W imię Jezusa, amen.

Pracowaliśmy z ogólnym objawieniem w stworzeniu, w sumieniu, w historii. Rozmawialiśmy o szczególnym objawieniu w Starym i Nowym Testamencie, a następnie skupiliśmy się na szczególnym objawieniu jako wcieleniu w Nowym Testamencie.

A teraz, przez resztę naszego czasu, pracujemy nad poznaniem Boga poprzez Pismo Święte i specjalne objawienie w spisanym Słowie Bożym. Niezbędną formą specjalnego objawienia jest Pismo Święte. Jest ono źródłem naszej wiedzy o innych formach objawienia, zapisuje historię specjalnego objawienia i, co najważniejsze, opowiada nam o miłości, życiu, śmierci, zmartwychwstaniu i powrocie Jezusa.

Rozpoczynamy nasze studium Pisma Świętego jako objawienia od przeglądu pięciu kluczowych fragmentów, a ja tylko je wymienię. Marka 12:35-37 i Jana 10:35.

Pismo nie może zostać złamane. 1 Koryntian 14:37 i 38, a następnie dwa najszlachetniejsze teksty o Piśmie Świętym, 2 Tymoteusza 3:14-17 i 2 Piotra 1:16-21.

Ponieważ Ewangelia Marka 12 opiera się na Psalmie 110, zajrzyjmy tam najpierw. Nie ma wątpliwości, że Psalmiści mówią o Jezusie, ale sposób, w jaki to robią, nie jest tak łatwy do ustalenia. Czasami Dawid, lub Psalmista, jest typem, prefiguracją w swojej osobie Chrystusa, który ma przyjść. Czasami zdania, klauzule lub frazy z Psalmu są używane w Nowym Testamencie w motywie spełnienia przepowiedni, aby opisać życie Jezusa.

Wszystko to oczywiście jest uzasadnione. Nie kwestionuję tego. Po prostu mówię, że jest tu różnorodność.

Czasami Psalmista jest cierpiącym, sprawiedliwym cierpiącym, a Nowy Testament mówi nam, że sposób, w jaki ta rzecz rozgrywa się w całym obrazie Biblii, jest taki, że sprawiedliwy cierpiący jest obrazem Pana Jezusa Chrystusa, sprawiedliwego cierpiącego. Istnieją Psalmy Mesjańskie, ale bardzo niewiele jest czysto mesjańskimi Psalmami. Choć sprawa jest dyskusyjna, to jest moja opinia i opinia niektórych szanowanych uczonych Starego Testamentu, na których połówkach jadę, że Psalm 110 jest takim Psalmem, Psalmem Dawida.

Pan mówi do mojego Pana, usiądź po mojej prawicy, aż uczynię twoich wrogów podnóżkiem twoich stóp. Pan pośle z Syjonu twoje potężne berło — panuj pośród twoich wrogów.

Twój lud ofiaruje się dobrowolnie w dniu twojej mocy w świętych szatach. Od łona poranka rosa twojej młodości będzie twoja. Pan przysiągł i nie zmieni swego zdania.

Jesteś kapłanem na wieki według porządku Melchizedeka. Pan jest po twojej prawicy. On rozbije królów w dniu swego gniewu.

On wykona sąd wśród narodów, napełniając je trupami. Rozbije wodzów na całej ziemi. Będzie pił z potoku po drodze.

Dlatego podniesie głowę. Fakt, że jest to Psalm Dawida, okazuje się ważny, gdy sprawy się potoczą. Nowy Testament również identyfikuje go jako taki, podobnie jak tytuł Psalmu.

Pan mówi do mojego Pana. Użyto dwóch różnych słów na określenie Boga. Pan wielkimi literami, LORD, to Jahwe, imię przymierza Boga w Starym Testamencie, Tetragrammaton, używane wyłącznie i zawsze w odniesieniu do samego Boga.

Pan tutaj jest Adonai. Pan tutaj jest Adonai. Sposób, w jaki to się rozgrywa, jest taki, że istnieje rozróżnienie między Panem Jahwe a Panem Adonai.

Adonai jest czasami używane do aniołów i ludzi, ludzkich panów, jakimi byli, i anielskich, a nie do samego Boga, chociaż jest używane do samego Boga, jak jest w tym kontekście. Pan mówi do mojego Pana, usiądź po mojej prawicy, dopóki nie uczynię twoich wrogów podnóżkiem twoich stóp. Jahwe mówi do Pana Dawida, usiądź po mojej prawicy.

Bóg zatem zaprasza Pana Dawida; więcej niż zaprasza, mówi mu, i nakazuje mu usiąść po jego prawicy. To jest miejsce największego zaszczytu i autorytetu na świecie,

dopóki nie uczynię twoich wrogów podnóżkiem twoich stóp i nie pokonam twoich wrogów.

Starożytne inskrypcje i tym podobne przedstawiają wizerunki królów ze stopami na głowach innych królów i nie ma wątpliwości co do ich znaczenia. Siądź po mojej prawicy, aż pokonam twoich wrogów. Problem polega na tym, że zarówno Tytuł Psalmu, jak i Nowy Testament świadczą o Psalmie Dawida, ponieważ każdy inny Izraelita w królestwie, w południowym królestwie Judy, miałby dwóch panów, Boga w niebie, Jahwe i Jahszuę, Jahszuę, Jahszuę, Jahszuę i króla, Dawida.

Ale ponieważ Dawid jest autorem Psalmu, ma tylko jednego króla, a jest nim Bóg w niebie. Nie ma króla na ziemi. Ale ten Psalm mówi, że ma dwóch królów, co jest co najmniej dziwne, a co najwyżej sugestywne, nawet przed egzegezą Jezusa, że Dawid ma dwóch boskich panów.

A Jahwe, Jahszua, Jahszua, Jahszua nakazuje Panu Dawida usiąść po jego prawicy, miejscu honoru i autorytetu, najwyraźniej miejscu równości z Bogiem. Pan, Jahwe ponownie, posyła z Syjonu twoje potężne berło. Bóg działa w imieniu Pana Dawida.

Rządz pośród swoich wrogów. Twój lud ofiaruje się swobodnie w dniu twojej mocy w świętych szatach. To wojna, a Panu Dawida nie brakuje rekrutów, którzy będą walczyć w jego imieniu.

Ludzie chętnie walczą w jego imieniu. Od łona poranka rosa twojej młodości będzie twoja. To jest tekst dyskusyjny i uzyskano dwie możliwości.

Jednym z nich jest to, że Pan Dawida, Pan Jahszua, powtarza sens wersów, które właśnie przeczytaliśmy. Od łona poranka rosa twojej młodości, to znaczy młodzieńcy ochotnicy do walki, będą twoi. Od samego początku dnia liczba ochotników walczących w imieniu Pana Dawida jest tak liczna jak rosa błyszcząca na trawie wczesnym rankiem, gdy słońce praży i świeci.

Od łona poranka, od początku poranka, rosa twoich młodych wolontariuszy, młodych wolontariuszy, będzie twoja. Tak więc powtarza to, co powiedział 3A. Twój lud ofiaruje się swobodnie.

Innym możliwym tłumaczeniem jest, z łona poranka, rosa twojej własnej młodości będzie twoja. Egzegeza jest przedmiotem debaty, ale sens, oba sensy są podane w samym psalmie. Więc nie jest to naprawdę problem dla teologii.

Albo 3B, tak to nazwę, powtarza 3A, albo 3B przewiduje 7. Będzie pił ze strumienia, nawiasem mówiąc. Dlatego podniesie głowę. To mówi o Gatorade w przerwie, jeśli chcesz, podtrzymującym Pana Dawida w jego walce z wrogami. To ma podobne

znaczenie do tego: od samego początku dnia i bitwy rosa twojej młodości będzie twoja.

Nie zabraknie ci energii i pomysłowości w walce z wrogami. Tak więc albo 3B powtarza sens 3A, albo antycypuje sens 7. Oba są prawdziwe. Więc wybac mi moje wykręty, ale to nie ma znaczenia dla teologii.

Starotestamentowi egzegeci będą kontynuować debatę na ten temat. Pan przysiągł, traktuję to jako początek drugiego akapitu lub drugą zwrotkę, jeśli wolisz, ponieważ jest to druga wypowiedź boska. Pan przysiągł, werset 1 mówi do mojego Pana, a następnie wygłasza mowę.

Tutaj Pan przysiągł i nie zmieni zdania, a następnie wygłasza boską mowę. Oba te wersy, 1 i 4, mają wstęp, formułę wprowadzającą do wyroczni i bezpośrednią mowę Boga. Tym razem, tak samo zaskakujący jak pierwszy, Pan przysiągł i nie zmieni zdania.

Ty, Panie Dawida, jesteś kapłanem na wieki według porządku Melchizedeka. Och, to jest nierealne. Pan Dawida zasiada po prawicy Boga jako władca, jako król.

Jest królem wojownikiem, jak pokazują wersety 2 i 3, ale teraz jest także kapłanem? To niewiarygodne. Kapłani i królowie są oddzieleni w Starym Testamencie. Ponadto jest kapłanem na zawsze.

To niemożliwe. Synowie Aarona są kapłanami, a gdy jeden umiera, inny zajmuje jego miejsce. I oto nadchodzi prawdziwy szok.

Jesteś kapłanem na wieki według porządku Melchizedeka. Co? Poza tym nie ma w Starym Testamencie niczego takiego jak porządek Melchizedeka. Melchizedek pojawia się znikąd, znikąd, w Księdze Rodzaju 14.

Spotyka Abrahama po pokonaniu królów i uratowaniu Lota, i zostaje nazwany kapłanem Boga Najwyższego. Błogosławi Abrahama, który płaci mu dziesięcinę, tak jak płaciłby samemu Bogu. Płaci ją Melchizedekowi jako przedstawicielowi Boga, jako kapłanowi Boga.

Pan przysiągł i nie zmieni zdania; to uroczysta przysięga. Wyrocznia, tym razem, jest przysięgą. Jesteś kapłanem na wieki według porządku Melchizedeka.

Pan Dawida zasiada po prawicy Boga jako triumfujący król, na miejscu honoru i autorytetu oraz na miejscu pozornie równym Bogu. A teraz jest także kapłanem w tym dziwnym porządku. Melchizedek pojawia się w Księdze Rodzaju 14, w Psalmie 110 werset 4, a następnie w Księdze Hebrajczyków, szczególnie w rozdziale 7, gdzie podano dużą ekspozycję jego imienia.

Jest królem i kapłanem Salem, i tak dalej. Król sprawiedliwości, król Salem, kapłan Boga Najwyższego. Okazuje się więc, że porządek Melchizedeka jest porządkiem z dwoma kapłanami.

Melchizedek i Jezus, to wszystko. I oczywiście, psalm nie używa imienia Jezus. Ponadto motyw walki jest wznowiony w wersecie 5. Pan jest po twojej prawicy.

To jest inne niż werset 1. Werset 1, Pan Dawida jest wywyższony po prawicy Boga. Tutaj Pan, to Adonai lub Adon, to Bóg, nie Tetragrammaton, nie Jahwe, walczy po prawicy Dawida, miejsce słabości, jest zajęte, przykryte przez osobę, która, jak byśmy powiedzieli, ma jego plecy, ma jego prawą rękę, a to jest sam Pan, walczy za niego. On rozbija królów, mocne słowo, w dniu swego gniewu.

On wykona sąd wśród narodów. Tutaj nie ma sądu w kategoriach mądrej rady. Tutaj, sąd w kategoriach mordowania wrogów.

A rzeź jest, ponieważ wypełnia narody trupami, ciałami ułożonymi w stosy. On roztrzaska wodzów, lub przywódców, głowy, na całej ziemi. A potem, jak powiedzieliśmy wcześniej, 7 mówi o tym, że Bóg odmładza Pana Dawida, gdy angażuje się w tę potężną bitwę.

Więc widzę to jako psalm wyłącznie mesjański, a to jest problematyczne. Jaki sens ma on dla słuchacza, czytelników i słuchaczy na początku, przy wygłaszaniu psalmu? Jeśli ta interpretacja jest poprawna, to sens jest taki, że daje im nadzieję, nawet w sposób, którego nie mogą w pełni zrozumieć, że Bóg nawiedzi swój lud, zapewni kolejne kapłaństwo, a on, ten, który nadchodzi, odniesie sukces, zasiądzie po prawicy Boga i, co zadziwiające, będzie jednocześnie królem i kapłanem. Z pewnością jest to zbyt wiele do zrozumienia dla świętych Starego Testamentu.

I wygląda mi to na miejsce, o którym mowa w 1 Piotra 1, gdzie prorocy drapali się po głowach, aby zrozumieć osobę Chrystusa i rzeczy, które miał uczynić, ponieważ duch Chrystusa w nich przepowiadał, co się wydarzy, przepowiadał cierpienia i chwałę Chrystusa. Mając to tło, przechodzimy do Marka 12, gdzie Jezus znów jest na gorącym krześle. Jego żydowscy przywódcy i przeciwnicy go ścigają, chociaż tutaj inicjatywę przejmują Jezus.

A gdy Jezus nauczał w świątyni, Marek 12:35, powiedział, jak mogą uczeni w Piśmie twierdzić, że Chrystus jest synem Dawida? Sam Dawid oświadczył, ale zauważ, sam Dawid, w Duchu Świętym oświadczył, Pan powiedział do mojego Pana, siądź po mojej prawicy, aż położę twoich wrogów pod twoje stopy. Jezus mówi, sam Dawid nazywa go Panem, więc jakże jest jego synem? I wielki tłum słuchał go z radością. Ważne jest, aby zrozumieć, że Jezus nie zaprzecza, że Mesjasz jest synem, potomkiem Dawida.

Dodaje jednak inną informację, którą teologicznie trudno połączyć z faktem, że Mesjasz jest synem, potomkiem Dawida. Jak uczeni w Piśmie mogą mówić, że Chrystus jest synem Dawida? Jezus temu nie zaprzecza. On po prostu chce wiedzieć, jak człowieczeństwo Mesjasza pasuje do tego starotestamentowego odniesienia do jego bóstwa.

On celowo wprowadza w zakłopotanie swoich oponentów, nauczając oczywiście o sobie, chociaż nawet tego nie mówi. Sam Dawid oświadczył, że to niesamowite miejsce, ten werset. Sam Dawid oświadczył, że to słowa Dawida, ale Dawid wypowiada te słowa w Duchu Świętym.

To znaczy pod natchnieniem. Słowa Dawida są jednocześnie słowami Ducha Świętego. O, to są słowa Dawida; to są ludzkie słowa, ale to są boskie ludzkie słowa.

To są słowa Boga i słowa Dawida jednocześnie. A słowa te są niezwykle. Pan powiedział mojemu Panu, usiądź po mojej prawicy, aż położę twoich wrogów pod twoje stopy.

Pan, Jahwe, Bóg w niebie, mówi do Pana Dawida, nazywa go Panem i mówi mu, aby usiadł po jego prawicy, jak widzieliśmy w naszej ekspozycji Psalmu 110. Pan powiedział do mojego Pana, usiądź po mojej prawicy, dopóki nie położę twoich wrogów pod twoje stopy. Dawid nazywa go Panem, mówi Jezus, więc jak może być jego synem? A ludzie radowali się, widząc, jak Jezus zawstydzą żydowskich przywódców.

We wtorek Wielkiego Tygodnia Jezus debatuje z faryzeuszami i herodianami nad płaceniem podatku pogłównego Cesarowi. To jest w kontekście bezpośrednio poprzedzającym. W kontekście poprzedzającym staje się to bardziej pośrednie z każdym przeczytanym przeze mnie zdaniem.

Saduceusze debatowali nad zmartwychwstaniem i przypisywali mu największe przykazanie. Tak więc w Ewangelii Marka 12, 13 do 34 Jezus debatuje z faryzeuszami i herodianami nad płaceniem podatku pogłównego Cesarowi. Debatuje z saduceuszami, którzy zaprzeczali zmartwychwstaniu. Jezus je potwierdza.

A Jezus debatuje z uczonym w Piśmie nad największym przykazaniem. Następnie konfrontuje Żydów słowami, które właśnie przeczytaliśmy. Jak uczony w Piśmie może powiedzieć, że Mesjasz jest synem Dawida? Sam Dawid mówi, przez Ducha Świętego, Pan powiedział mojemu Panu, siądź po mojej prawicy, aż położę twoich wrogów pod twoje stopy.

Sam Dawid nazywa go Panem. Jak więc może być jego synem? Jezus zawstydzą swoich wrogów. Uczeni w Piśmie przyznają, że Mesjasz będzie potomkiem Dawida,

czyli człowiekiem. Jezus nie zaprzecza człowieczeństwu Mesjasza, ale każe swoim wrogom zmierzyć się z dodatkową prawdą.

Mesjasz jest również boski. Dawid pisze Psalm 110. Opowiada, jak Bóg, Pan, powiedział Panu Dawida, Mesjaszowi, mojemu Panu, aby zasiadł po prawicy Boga, dopóki nie pokona wrogów Mesjasza.

Natchniony Duchem Świętym, Król Dawid uznaje dwie osoby za Pana, Boga i Mesjasza. I jak już wcześniej wskazaliśmy, jako Król, Dawid nie uważa żadnego człowieka za Pana. W końcu był ludzkim Panem, Królem i Mesjaszem nad Izraelem.

Jezus rozstrzyga spór. Wcześniej źle się wyraziłem. Oczywiście, król Dawid był królem zjednoczonego królestwa, a nie tylko południowego królestwa.

Następuje to po śmierci Salomona i podziale między Jeroboamem na północy, Izraelem, a Roboamem na południu, Judą. Przepraszam. Jezus kończy argument w wersecie 37.

Dawid nazywa Mesjasza, nadchodzącego, Panem, ale w jaki sposób jest on synem Dawida? Jak może być jednocześnie człowiekiem i Bogiem? Wielki tłum cieszy się, słysząc, jak Jezus wprawia w zakłopotanie żydowskich przywódców i nauczycieli. Nie będziemy osądzać ich serc ani motywów w tej przyjemności. Jezus uznaje ludzkie autorstwo Pisma Świętego.

Dawid napisał Psalm 110. Jak mówi tytuł Psalmu, Jezus naucza również o boskim autorstwie Pisma Świętego. Dawid bowiem wypowiada Psalm 110 przez Ducha Świętego.

Christian standard Bible, ESV, in the Holy Spirit. Oba są dopuszczalnymi tłumaczeniami przyimka, greckiego przyimka, en . Może oznaczać w, może oznaczać przez pokazywać, instrumentalność.

Duch jest czynnikiem, za pośrednictwem którego Dawid pisał. Tłumaczenie równoległego fragmentu w Ewangelii Mateusza 22:43 w Biblii Christian Standard oddaje sens. „Jakże więc Dawid, natchniony przez Ducha, nazywa Go Panem?” To znaczy, że Duch jest interpretacją graniczącą z parafrazą, ale przekazuje to, co uważam za prawdziwą naukę wersetu.

Jak to możliwe, że Dawid, natchniony przez Ducha, nazywa go Panem? Psalm 110:1 nie jest jedynie dziełem Króla Dawida. Duch Święty kieruje również procesem pisania. Biblia ma zarówno aspekt boski, jak i ludzki.

Następny fragment znajduje się w Ewangelii Jana 10. Widzieliśmy wcześniej, że w swojej mowie o Dobrym Pasterzu Jezus twierdził, że On i Ojciec są jednością,

Ewangelia Jana 10:30, w ich , w kontekście, w ich zdolności do zapewnienia bezpieczeństwa owcom, w ich zdolności do wykonywania boskiej pracy zachowania, podtrzymywania zbawienia ludu Bożego. Ewangelia Jana 10:31, Żydzi znów podnieśli kamienie, aby Go ukamienować.

Jezus im odpowiedział: Ukazałem wam wiele dobrych uczynków od Ojca. Za którego z nich zamierzacie mnie ukamienować? Odpowiedzieli mu Żydzi: Nie za dobry uczynek będziemy cię kamienować, ale za bluźnierstwo, za to, że ty, będąc człowiekiem, czynisz siebie Bogiem. Jezus im odpowiedział: Czyż nie napisano w waszym Prawie: Ja powiedziałem, że jesteście bogami? A jeśli nazwał bogami tych, do których doszło słowo Boże, a Pismo nie może być naruszone, to wy mówicie o tym, którego Ojciec poświęcił i posłał na świat, że bluźnicie? Za to, że powiedziałem, iż jestem Synem Bożym? Jeśli nie dokonuję dzieł mojego Ojca, to mi nie wierzcie.

Ale jeśli je czynię, to choćbyście Mi nie wierzyli, wierzcie moim dziełom, abyście poznali i zrozumieli, że Ojciec jest we Mnie, a Ja w Ojcu. Ponownie starali się Go pojmać, ale wymknął się im z rąk. Ponownie mamy Psalm ze Starego Testamentu jako krytyczne tło tego fragmentu, a tym razem jest to Psalm 82.

To trudny fragment Ewangelii Jana i musimy zrozumieć, że w pewnym sensie Jezus gra według zasad swoich przeciwników. Nie daje pełnego obrazu absolutnej prawdy, nie daje żadnego fałszu, ale gra według ich zasad i pokonuje ich w ich własnej grze, że tak powiem. Ale robiąc to, nie daje pełnego sprawozdania ze swojej osoby.

On wprowadza ich w zakłopotanie, używając ich pism, które są jego pismami, aby pokazać, że nie jest bluźnierstwem, gdy nazywa siebie Synem Bożym. Psalm 82 jest krótki, ale mogę przeczytać go w całości — Psalm Asafa.

Bóg zajął swoje miejsce w boskiej radzie. Pośród bogów, małe g i liczba mnoga, sprawuje sąd. Bóg zajął swoje miejsce w boskiej radzie.

Pośród bogów, on sprawuje sąd. Jak długo będziesz sądził niesprawiedliwie i stronniczo wobec niegodziwych? Oddawaj sprawiedliwość słabym i sierotom. Utrzymuj prawa uciśnionych i pozbawionych środków do życia.

Ratuj słabych i potrzebujących. Wybaw ich z ręki niegodziwych. Nie masz ani wiedzy, ani zrozumienia.

Chodzą w ciemności. Przepraszam. Nie mają ani wiedzy, ani zrozumienia.

Chodzą w ciemności. Wszystkie fundamenty ziemi są wstrząśnięte. Powiedziałem, jesteście bogami.

Małe g i znowu liczba mnoga. Synowie Najwyższego , wszyscy wy. Niemniej jednak, jak ludzie, umrzecie i upadniecie jak każdy książę.

Powstań, Boże, sądz ziemie, bo ty odziedziczysz wszystkie narody. W kontekście, Bóg w niebie, na swoim boskim dworze, w swojej roli sędziego, jest niezadowolony, ponieważ ludzie na ziemi, którzy stoją na jego miejscu, i istnieje pewna debata, czy ci ludzie są królami, książętami, czy może urzędnikami, sędziami na ziemi, ale w każdym razie jest niezadowolony, ponieważ nie demonstrują sprawiedliwości, którą powinni. Są kiepskimi przedstawicielami Boga, ponieważ sądzą niesprawiedliwie, werset 2. Wykazują stronnictwo wobec niegodziwych, prawdopodobnie niegodziwych bogatych, którzy płacą im łapówki.

A Bóg nakazuje im, aby wymierzali sprawiedliwość słabym i sierotom, aby bronili praw uciśnionych i ubogich, aby ratowali słabych i potrzebujących, aby ich wybawiali z ręki niegodziwych, czego ci sędziowie lub władcy nie robią. On po prostu miażdży niegodziwych ludzi, którzy rządzą i niesłusznie wydają wyroki w Jego imieniu. Nazywa ich bogami.

W wersecie 6 powiedziałem, że jesteście bogami, synami Najwyższego , wszyscy. To brzmi dla mnie jak królowie, ale wiem, że wśród uczonych Starego Testamentu toczy się debata, a teologowie muszą być pokorni i słuchać ekspertów obu Testamentów. Niemniej jednak, jak ludzie, umrzecie i upadniecie jak każdy książę.

Powstań, Boże, sądz ziemie, bo ty odziedziczysz wszystkie narody. Myśl Jezusa tutaj nie jest łatwa do naśladowania. Po raz kolejny nie wysuwa on całkowitego, absolutnego roszczenia, ale gra według zasad Żydów i egzegetuje Stary Testament w sposób, który by im się spodobał, i tym samym ponownie ich dezorientuje.

Jezus kończy przemówienie o Dobrym Pasterzu, twierdząc, że On i Ojciec są jednością w zapewnianiu bezpieczeństwa ludowi Bożemu. Żydzi odpowiadają, podnosząc kamienie, aby Go ukamienować. Jezus pyta ich, za które z Jego wielu dobrych uczynków od Ojca chcą Go ukamienować, werset 32.

Odpowiadają, że ukamienują go nie za dobre uczynki, ale za bluźnierstwo, ponieważ on, zwykły człowiek, czyni się równym Bogu, werset 33. Następnie Jezus używa argumentu ze Starego Testamentu, aby pokazać, że nie jest winny bluźnierstwa. Odwołuje się do Psalmu 82, gdzie Pan gani niegodziwych izraelskich urzędników za nieuczciwe postępowanie poprzez faworyzowanie niegodziwych i wykorzystywanie biednych i potrzebujących.

Pan przypomina im, że jest ich sędzią w niebie, a oni umrą. Niemniej jednak Bóg nazywa ich bogami, małe g, ponieważ zajmują Jego miejsce na ziemi i wymierzają sprawiedliwość innym ludziom. Skorzystałem z komentarza Alana P. Rossa do Psalmów, tom 2, strony od 5 do 26.

Jezus używa żydowskiego argumentu, od trudniejszego do łatwiejszego. Nadal używamy go dzisiaj, ale był używany przez Żydów przed nim. Jeśli trudniejsza rzecz jest prawdziwa, że Bóg nazwałby zwykłych ludzi bogami, to mniej trudna rzecz jest również prawdziwa, że Jezusa można nazwać synem Bożym.

To jest argument od większego do mniejszego, lub bardziej technicznie, bardziej konkretnie, od trudniejszego do łatwiejszego. Argument ten wygląda tak, a Jezus używa tego samego argumentu, na przykład, w Kazaniu na Górze. Jeśli Bóg zrobi trudniejszą rzecz, zrobi łatwiejszą rzecz w Kazaniu na Górze.

Jeśli Bóg daje ci ciało i zdrowie, czyż nie da ci ubrania, abyś odział swoje ciało? Tutaj, jeśli Bóg nazywa zwykłych ludzi władcami lub sędziami, ziemskimi sędziami, bogami, to mniejszą rzeczą jest dla Jezusa nazywanie siebie synem Bożym. To jest mniej trudne. O mój Boże.

Jeśli trudniejsza rzecz jest prawdziwa, że Bóg nazwałby zwykłych ludzi bogami, to mniej trudna rzecz jest również prawdziwa, że Bóg nazwałby Jezusa synem Bożym. Jak powiedziałem wcześniej, nie jest to pełnoprawna nauka o boskości Chrystusa, ale ma ich w garści, gdy otwiera słowo Boże. Więc nie twierdzi wszystkiego, co jest prawdą o nim samym, ale z pewnością rozbraja ich próbę oskarżenia go o bluźnierstwo.

Na pierwszy rzut oka Jezus nie wydaje się rościć sobie prawa do boskości, jednak po bliższym przyjrzeniu się widzimy, że mówi o swojej preegzystencji i wcieleniu, gdy wspomina o tym, którego Ojciec oddzielił i posłał na świat. Tak naprawdę, jakby przypadkowo, naucza o swojej boskości. Jana 10:36 ESV, co mówisz o tym, którego Ojciec poświęcił i posłał na świat? Syn Boży istniał, zanim narodził się w Betlejem.

On istniał wcześniej. Został poświęcony i posłany na świat. Jest więc boski.

To nie jest celem tego. Celem tego jest złapanie ich we własną pułapkę, aby rozumowali z pism w sposób, na który nie potrafią odpowiedzieć. Ale robiąc to, sugeruje, to dobry sposób, aby to powiedzieć, swoje bóstwo.

Jezus wspomina o autorytatywnym Starym Testamencie, gdy oświadcza, że jest Bogiem. Pismo nie może być złamane, werset 35. Podaje wskazówkę do interpretacji słowa złamane, odnosząc się do prawa żydowskiego w wersecie 34.

Czyż nie jest napisane w waszym prawie, że powiedziałem, iż jesteście Boży? Jezus odnosi się do pism Starego Testamentu i pamiętajcie o psalmie, a nie do Pięcioksięgu, jako do prawa. Jezus dostarcza wskazówki do interpretacji słowa złamane w wyrażeniu, pismo nie może być złamane, odnosząc się do prawa żydowskiego w

wersecie 34 i cytując Psalm 82 w wersecie 35. Jezus nie cytuje z prawa właściwego pięciu ksiąg Mojżesza.

Cytuje psalm, aby wykazać swoje prawo do bycia nazywanym synem Bożym. Jezus uważa cały Stary Testament za prawo, że tak powiem, i jako takie, nic z niego nie może zostać złamane. Złamane tutaj oznacza unieważnione lub lekko odłożone, jakby miało niewielką władzę.

Jezus naucza zatem, że cały Stary Testament jest prawem w sensie autorytetu. Jezus traktuje również Stary Testament jako natchniony przez Boga. Uważa go za autorytet Boga, który jest w stanie rozstrzygać spory teologiczne.

Jezus potwierdzając autorytet Starego Testamentu, sugeruje jego natchnienie. Jedynym powodem, dla którego teologia ma autorytet rozstrzygania debat, takich jak ta, którą prowadzi z przywódcami żydowskimi, jest to, że jest to natchnione słowo Boga. Jezus nie mówi często konkretnie o natchnieniu Starego Testamentu, ale w wielu fragmentach pokazuje, że uważa je za samo słowo Boga.

Naprawdę ważną książką jest tutaj John Wenham, *Christ and the Bible*. Teraz doczekała się trzeciego wydania, a John Wenham odszedł do Pana. Jego dwaj synowie, jeden uczony w Starym Testamencie, a drugi w Nowym Testamencie, kontynuują jednak dobrą pracę w imieniu ojca.

John Wenham studiował pogląd Jezusa na Pismo Święte i doszedł do wniosku, że traktuje je jako historycznie dokładne, autorytatywne dla teologii i etyki oraz werbalnie natchnione objawienie od Boga. Jezus poddaje się temu i jest mu posłuszny przez całe swoje ziemskie życie. Podsumowanie Wenhama warto powtórzyć, cytuję z *Christ and the Bible*, John Wenham, „dla Chrystusa Stary Testament był prawdziwy, autorytatywny, natchniony. Dla niego Bóg Starego Testamentu był żywym Bogiem, a nauka Starego Testamentu była nauką żywego Boga. Dla niego to, co mówi Pismo Święte, powiedział Bóg. Ponadto dla Chrystusa, jego własne nauczanie i nauczanie Ducha nauczane przez apostołów było prawdziwe, autorytatywne i natchnione.

Do niego, co on powiedział, oni powiedzieli, pod kierunkiem Ducha, Bóg powiedział. Do niego, co on i oni powiedzieli, pod kierunkiem Ducha, Bóg powiedział. Dla niego, Bóg Nowego Testamentu był żywym Bogiem, a w zasadzie, nauka Nowego Testamentu była nauką żywego Boga”.

Widzieliśmy więc w Ewangelii Marka 12, że Jezus uważał Psalm 110 za wygłoszony, gdy Dawid przemawiał, mówił przez Ducha Świętego lub w Duchu Świętym, a tutaj Jezus mówi, że Pismo nie może być naruszone, potwierdzając jego autorytet, ponieważ sugeruje, że jest to samo Słowo Boże. W naszym następnym wykładzie będziemy kontynuować studiowanie niektórych z tych kluczowych fragmentów,

wprowadzając doktrynę Pisma Świętego jako szczególnego objawienia.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Objawieniu i Piśmie Świętym. To jest sesja 14, Szczególne Objawienie w Nowym Testamencie, Pismo Święte. Kluczowe fragmenty, Ewangelia Marka 12:35-37 i Ewangelia Jana 10:35.